

Rapphönsen, som visserligen icke alldeles utgingo under de svåra vintrarne 1859 och 1860, äro fortfarande temligen sällsynta. Jagt med hönskund idkas här ej.

Under förflidet år ha veterligen blott fyra *elgar* blifvit fälde inom ofvannämnda distrikt, hvaraf tre i Rannäs och en i Fennebo.

Tre *vargar* ha under året blifvit dödade å ifrågavarande trakt, alla medelst förgiftad åtel.

Mård och *grävling* finnas jemt spridda, ehuru ej i betydande antal; dock skjutas och fångas icke så få årligen.

Ett icke oansenligt antal *uttrar* få årligen släppa till sina skinn. Det vanliga jagtsättet är att skjuta dem vid månsken, då de gå upp ur vattendragen, för att på stenar och isbräddar förtära hvad de fångat.

Ehuru många *duflockar* hvarje år skjutas samt deras bon plundras, så är dock denna fogelart ganska allmän i denna trakt och tyckes snarare tilltaga än aftaga i antal.

Från *Norbergs bergslag* i *Westmanland*, af Bruksförvaltaren P. A. Timm.

Den verkliga rikedom på *tjäder* och *orre*, som för en tjuo år sedan fans i denna trakt, egger numera icke rum, dock finnes ännu någorlunda hjälplig tillgång, ämminstone jemförd med andra orters. Det är i synnerhet tjäderarnes antal, som minskats i följd af skjutning på lek, tidigt skjutande på lock och mest i följd af den grofva skogens borttagande. I förhållande till några föregående år har likväl 1865 haft bättre tillgång på tjäderkullar och ha kullarne varit mera fullaiga, troligen med anledning deraf att varen var blid under värpnings- och rufningstiden. Tjäderkullarne voro ock tidigare än vanligt, så att de den 11 augusti voro fullvuxna, hvidan få ungar kunde skjutas på lock. Man har dertför förhoppning att nästa år skall blifva ännu rikare på tjäder. Med orrfogeln var förhållandet enahanda, dock med undantag deraf att en och annan kull var senvuxen.

Hjerten, hvilken förr var temligen allmän, minskas årligen i antal. Då blott få skjutas, måste orsaken till minskningen sökas i de täta skogarnes aftagande. På *gräsänder* ringa tillgång och kullarne icke stora.

Rapphönsen fortoro att starkt ökas till slutet af 1850 talet, då de stränga och snödigra vintrarne 1859 och 1860 gjorde slut på dem. Veterligen finnes nu ej en enda kull inom ifrågavarande område.

Hvad beträffar *karen*, så har i år tillgången varit ovanligt riklig, isynnerhet inom Wåhla och Karbenningss socknar. Orsakerna härtill torde vara: gynsam väderlek under fortplantningstiden, nya jagstadsans förbud mot värjagt samt det allmäna minskade antalet af räfvar, hvilka dels dödas med gift,

dels skjutas på spårnö. Såsom eget må anmärkas, att detta år harhonor skjutits i oktober, hvilka helt nyligen satte sina ungar.

Elg finnes sparsamt; veterligen ha ej mer än två blifvit skjutne i år, då deremot vanliga antalet plägar vara fem å sex.

Varg gör nu icke ofta skada inom Wåhla, Westanfors och Norbergs socknar, men synes mera hålla till inom Karbenningss sockens östra del och förnekar der icke sin natur.

Mård har varit ganska allmän, men ock blifvit flitigt förföljd. Han jagas medelst skjutning på spårnö och fångning i rålsax.

Från *norra Westmanland*, af Herr W. Edgren.

Öfre Elfdalen, med sin storartade och herrliga natur, är Westmanlands rikaste jagtområde. I dess stora skogar finner man björn, varg, lo, räf, mård, elg, hare, tjäder, orre, hjerpe, ripa och morkulla.

Jagtvården har förr icke varit i bästa skick: såväl ståndspersoner, som allmog, idkade ifrigast sin jagt å tjäder, orre och hjerpe under lektiden; allmogem både med snaror och skjutande. Att en bättre sakens ordning inträdt i och med nya jagstadsan, förmärkes redan; ännu bättre förhoppningar kan man hysa för framtiden, då nu en jagtvårdsförening kommit till stånd, hvilken är utgrenad öfver hela provinsen.

Under loppet af år 1865 skötos här i trakten tio stycken fullvuxna *björnar*, de fleste för hund. Nio af dessa fildes af tvänne unga bröder, boende invid norska gränsen och hvilka för närvarande torde vara provinsens största och ifrigaste björnjägare. Huru stort än björnarnes antal är i dessa djupa skogar, så ha de dock icke gjort synnerlig skada på boskapen. I Dalby socken, hvarst under de sista elfva åren funnits en assurancesförening till beredande af ersättning för kreatur, som döddats eller lifsfarligt skadats af rofddjur, ha ersättningsbeloppen icke något år under nämnda tid öfverstigit 150 Rdr. Sockneboarne ega dock tillsamman minst tusen nötkreatur och tvåhundra hästar.

För ett tiotal af år sedan fans här ymnig tillgång på *elg*, som visserligen förföljdes medelst skidlöpande under senvintern, hvarunder ett och annat högdjur fälles, dock torde ej hela skulden till den minskade tillgången ligga här. Flere gamla observatörer, hvilka flitigt aktgivit på dessa djurs vagnar, äro af den tanken, hvilken äfven ins. delar, att en viss periodicitet, utan kända orsaker, egger rum. Samma förhållande har man funnit med tjädern och orren, angående hvilka man trott sig finna, att de flytta bort i massa när tillgången ett år varit ovanligt stor. Efter några år återkomma de och i en hast hvimlar då skogen af fogel. Förflidet år var mindre god tillgång på *tjäder* och *orre*, men skogen upplyld af *ljer-*